

Drugi dan je bil kaj lep dan. Tak dan in tako vreme je črez vse ljubil stari Krč, da si je ogledal in se nagledal dosita svojih krilatih prijateljic. Takega dne je sedel vselej po celo popoldne pri ulnjaku gori v bregu na starem razglodanem tnalu, s komolci uprt na sesušena kolena in z največjo slastjo sledeč s pogledom drobnim čebelicam.

Tudi ta dan se je solnčil pri ulnjaku. Vendar mu danes zopet ni bilo dano uživati neskajjenega veselja. Sem gori, z bližnjega travnika, kjer je pasla sosedova Lenica, mu je bil na ušesa zopet vedno znova tisti zategnjeni, brlizgajoči glas piščalke:

— Pfii-fi-pfii-iii...!

Studenček.

Ni kriv ne studenček,
Ne hladna vodica,
Da zvenel je venček,
Da blede so lica...

Oj slana na lice
In venček je pala —
Še letos plenice
V studenčku boš prala...

I. N. Resman.

Kaj trese.

Kaj trese se roka ti bela,
Kaj bega v zadregi oko —
Drugačno si sliko imela
O meni z imenom samo?

Ime si po pesmih poznala,
Ki v mladih rode se le dnehi...
Zdaj vidiš, da jesen je pala,
Da niti so bele v laseh...

Zgubančilo čelo se z leti,
In čas je pobelil lase...
A v srcu pomladni so cveti —
Do smrti bo mlado srce...

I. N. Resman.

Kaj zame.

Kaj zame okno vsaki dan
Odpiraš in prestavljaš rože?
Svet pravi sploh, da sem ravan
In čeden in prav gladke kože...

Da dosti bilo to ti kdaj,
Pač glasno vse po mestu dvomi —
Ti terjaš novcev, Bog zna kaj,
In plemstvo ali čast z diplomi.

Da z delom se živim na dan,
Gotovo ni še tebi znano,
Sicer bežala koj bi stran —
Za zastor skrila se pred mano...

I. N. Resman.

